

Mira

Ménage

Vol. 1: Pasiune

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Prima parte	7
Capitolul 1	9
Capitolul 2	20
Capitolul 3	29
Capitolul 4	35
Capitolul 5	41
Capitolul 6	53
Capitolul 7	58
Capitolul 8	65
Partea a doua	71
Capitolul 9	73
Capitolul 10	80
Capitolul 11	89
Capitolul 12	99
Capitolul 13	105
Capitolul 14	120
Capitolul 15	131
Capitolul 16	141
Capitolul 17	146

Partea a treia.....	163
Capitolul 18	165
Capitolul 19	180
Capitolul 20	197
Capitolul 21	226
Capitolul 22	254
Capitolul 23	274
Capitolul 24	288
Capitolul 25	319
Capitolul 26	330

Prima parte

Capitolul 1

Dragostea e cea care mi-a dat viață cu adevărat atunci când simțeam că nu mai are rost să trăiesc pe-acest pământ. Printre oamenii de rând și, mai ales, printre toți cei dragi, care mă priveau destul de lung și întrebători, fără să scoată nici măcar un cuvânt despre situația în care mă aflam...

Nu credeam că voi putea supraviețui decepției de a pierde nu unul, ci doi bărbați pe care îi iubeam enorm și pentru care aș fi fost în stare să trec peste toate sacrificiile și compromisurile pe care le poate face o femeie pentru a se putea dăruia întru totul bărbaților pe care îi iubește. Pentru că iubesc, iubesc cu adevărat doi bărbați pe care din păcate i-am dezamăgit enorm din cauza orgoliului meu prostesc, a încăpățânării și mai ales a nesupunerii mele față de ei.

Acum, dacă ar fi să o iau de la început, nu aș mai greși așa cum am făcut-o până în prezent, iar lucrurile ar sta cu totul altfel. A trecut deja o săptămână de când nu mai știu nimic de nimeni. Am rupt orice relație nu numai cu ei, ci și cu toată lumea care mă cunoștea și la care țineam.

Mi-am anunțat părinții că plec într-o vacanță scurtă, iar pe biata Cristina nici măcar nu am anunțat-o personal, i-am trimis doar un mesaj în care i-am zis că vreau să fiu singură o perioadă...

Când am plecat din vila lui Selim, îmi amintesc că nu am vrut să iau nimic cu mine din toate lucrurile pe care le-am primit cadou de la ei. Acum, când ușor, ușor încerc să-mi pun ordine în gânduri îmi dau cu adevărat seama că

centrul universului pentru ei eram eu. Doar eu! Camera noastră era de fapt a mea. Un dormitor matrimonial în care ne iubeam, de fapt ne regulam toți trei, iar gândul la această imagine mă face să tresar și să mă gândesc cât am putut fi de naivă atunci când mi-am dezamăgit iubiiții.

Aveam nevoie de o pauză, pentru că simțeam că nu puteam nici măcar gândi cum trebuie. Toate nopțile de amor continuu, în care nu mă mai puteam sătura de trupurile lor goale ce emanau atâta forță și masculinitate îmi par acum atât de îndepărtate. Noapte de noapte, Onur și Selim mă storceau de vlagă și de orice conexiune cu realitatea. Atunci când eram strâns încolăciți ca șerpii în pat nu mai știam nici de mine și nici pe ce lume trăim, eram doar noi trei și nimic altceva...

Nu știu dacă decizia de a pleca așa în grabă din vilă, fără să iau aproape mai nimic pe mine, a fost una înțeleaptă, dar în acel moment am considerat că niciun lucru din camera mea nu-mi mai aparține. Nici rochiile frumoase și scumpe dăruite de ei pe care le purtam desigur cu mândrie la petreceri, nici bijuteriile din aur la care țineam enorm, nimic, absolut nimic, nu mai era al meu. Când am decis să mă îmbrac cu ceva pentru a putea pleca din casă și mai ales din viața lor, am constatat că nimic din acea cameră nu fusese cumpărat de mine. Eu nu aveam de fapt nimic, nici geanta sau ceasul de la mână, nici brățările și nici măcar cardul. Toate lucrurile mele personale erau dăruite sau cumpărate de Onur sau Selim!

Eram o întreținută și tot ce îmi doream puteam avea, iar pentru asta era de ajuns doar să-mi desfac picioarele cât

mai larg și să-i las pe amândoi să mă pătrundă așa cum vroiau. Am renunțat pe rând la toate: la brățări, la cercei, la card, până și la inelul atât de frumos de pe deget! Le-am aruncat pe toate pe pat și am rămas doar în hainele cu care eram îmbrăcată. Aveam ceva bani la mine, așa că am decis să iau un taxi până la apartamentul meu. Pe drum am hotărât că a venit timpul să îmi pun ordine în gânduri și să fac ceva cu viața mea. Viață la care se pare că am renunțat atunci când i-am cunoscut pe ei.

Nu regret faptul că i-am lăsat pe amândoi să intre în ea, deși până atunci totul fusese atât de roz și de perfect. Dar îmi pare rău că relația noastră s-a terminat atât de subit și urât. Hotărâsem că ar fi timpul să iau o mică pauză și că o scurtă vacanță de o săptămână undeva cât mai departe de ei și de toată agitația de zi cu zi ar fi bine meritată. Mi-am ales un loc retras și cât mai liniștit cu putință, undeva unde să am contact cu cât mai puțini oameni.

Am decis să-mi petrec timpul singură într-o căbănuță modernă și călduroasă undeva la poalele unor munți frumoși și izolați. Ei bine nu chiar atât de singură și am luat bineînțeles pe cineva drag cu mine! Pe pisicuța mea dragălaşă Suria și singura mea alinare în tot acest timp. Ea mi-a fost alături în primele mele ore de convalescență atunci când am realizat că niciunul din iubiiții mei nu-mi mai aparține. Că sunt singură într-un loc necunoscut și pustiu, iar nopțile lungi și grele păreau că nu se mai termină. Patul mi se părea prea mare pentru trupul meu gol și dorit de dragoste. Tânjeam după ei și după toate nopțile răcoroase din Istanbul petrecute alături de trupurile lor

fierbinți. Aș fi vrut să pot să fac ceva și să-mi treacă acea durere care, orice aș fi făcut, o purtam mereu cu mine... În gândul meu, în trupul meu, dar mai ales în fiecare bătaie a inimii. Mă gândeam să renunț la orgoliul meu absurd, să deschid telefonul și să îi sun, să le vorbesc, să le aud vocea și mai ales să îi rog să mă ierte!

Curiozitatea mă împingea să deschid mai repede telefonul și să văd apelurile ratate sau mesajele primite de la ei, de la Cristina, sau de la părinții mei. Dar nu am făcut-o, pentru că nu am avut destul curaj. Am preferat să amân totul pe alt moment și să mă relaxez cu o baie fierbinte și multă spumă în cada cea mică și îmbietoare a căbănuței pe care am închiriat-o pentru o săptămână.

Timpul trecuse destul de greu, iar eu nu mă simțeam mai bine așa cum speram. Îmi era din ce în ce mai greu să cred că legătura trupurilor noastre va înceta să dispară pe măsură ce timpul va trece. Știam și simțeam că nici lui Onur sau lui Selim nu le era ușor. Aș fi vrut să vorbesc măcar cu Cristina și să îmi descarc povara din suflet, măcar atât. Dar eram absolut sigură că odată ce îi voi spune unde sunt, ea va veni să mă vadă chiar de aș fi fost la capătul lumii... Mai aveam de stat două zile în căbănuță, singură, doar eu și Suria. Iar liniștea de care avusesem până atunci atâta nevoie îmi părea extrem de apăsătoare și enervantă.

Am decis să-mi fac un ceai fierbinte și să-l savurez la măsuta din living, ce era așezată lângă o fereastră mare și care era încadrată foarte frumos de o perdea albă brodată cu multă migală cu câteva modele rustice. În timp ce îmi

savuram în liniște ceaiul parfumat cu miros de portocale, am simțit-o pe Suria dându-mi ușor târcoale pe sub masă. Am luat-o în brațe și am mângâiat-o alene pe blănița ei albă și moale, iar ea a început să toarcă ușor încercând să se așeze cât mai comod la mine în brațe.

Liniștea ei îmi dădea și mie o senzație de bine, iar mirosul ceaiului mă făcea să admir cu și mai mare plăcere peisajul de iarnă ce înconjura căbănuța. Priveam melancolică pe fereastră soarele ce părea a fi spre asfințit. Natura era deosebit de frumoasă cu toți brazii încărcăți de ninsoare și totul în jur era alb. Razele soarelui pe zăpadă îmi păreau la apus roșiatice și cerul se întuneca ușor. Gândurile mele erau din nou la Selim și la Onur, la cum i-am cunoscut și toate câte s-au întâmplat în tot acest timp. Aș fi vrut să privesc câteva poze cu ei, cu noi și să îmi amintesc măcar pentru câteva clipe cum a fost relația noastră încă de la început. Aveam telefonul în geanta de voiaj și mă gândeam că s-a descărcat după atâta timp. Mi-am zis că aș putea totuși să încerc și să-l văd măcar, dar îl dădusem pe vibrații, așa că mi-a luat ceva timp până l-am găsit.

Când l-am deschis am văzut că mai avea 10% din baterie și mi se părea perfect pentru cât îmi trebuia pe moment. Poate ar fi fost cu mult mai bine pentru mine dacă nu aș fi făcut-o, ecranul lui era plin de mesaje și apeluri nepreluante. Vroiam să mă uit la câteva poze din telefon, așa că trebuia să rezist tentației și să caut în el doar ce îmi doream. Dar nu am făcut-o, de ce îmi era frică nu am scăpat

și nu am putut rezista ispitei de a nu deschide un mesaj de la Onur...

„Iubito, iartă-mă! Te rog, vino...”

Faptul că nu puteam să trec direct la poze mă enerva. Am închis telefonul și l-am lăsat pe măsută alături de cana goală de ceai. Nu mai aveam chef de nimic în acea seară, doar să o iau pe Suria în dormitor și să mă culc. Baia fierbinte și ceaiul îmi dăduseră o stare de oboseală și m-am băgat direct în pat. Suria s-a așezat și ea la picioarele mele torcând ușor și am adormit amândouă profund, iar noaptea a trecut atât de repede încât nici nu știu când s-a făcut dimineață!

Primul meu gând atunci când m-am trezit a fost la mesajele necitite din telefon și la dorința de a le vedea cât mai repede... Speram că s-a descărcat între timp peste noapte și lucrurile vor rămâne la fel: neclare. Dar pe de altă parte vroiam să mai am ceva baterie ca să le pot citi! În grabă atunci când îmi făcusem bagajul pentru vacanța îmi uitasem acasă încărcătorul de la telefon, iar altă sursă de comunicare nu mai aveam. Renunțasem la laptop și la alte gadgeturi, pentru că îmi doream cât mai multă liniște.

Nici eu nu mai știam sigur ce anume vroiam: să le citesc sau nu? Curiozitatea a omorât pisica! Asta e clar și tot asta mă termină psihic și pe mine! Mai aveam de savurat din acea mini vacanță doar o zi. Apoi trebuia să mă întorc la viața mea normală, iar pentru asta era nevoie să iau alte decizii tot în acea zi desigur! Timp aveam destul, dar gândurile și ideile erau prea puține sau mai deloc și nu

știam încă ce anume voi face după ce voi pleca de acolo. Mă gândeam să mă întorc acasă la părinți și să-mi petrec vacanța de Crăciun cu familia în stilul nostru tradițional. Sau să mă întorc în apartamentul meu din Istanbul, dar mi se părea prea mare pentru mine și Suria. Acel loc îmi era destul de străin și nu prea l-am considerat „acasă” încă din prima clipă când am decis să mi-l cumpăr.

O idee mai bună era să o sun pe Cristina și să îi propun să petrecem câteva zile împreună în apartamentul ei cochet din centrul Istanbulului. Cu această ocazie mergeam și la shopping pentru a-mi cumpăra câteva haine noi și apoi discutam în liniște despre unele soluții la problemele pe care le aveam și cărora din păcate nu le găseam de una singură o rezolvare. Nu prea eram decisă care din ideile mele era cea mai bună soluție, dar una din variante trebuia totuși să o încerc... Am decis să mă dau jos din pat și să savurez o cafea fierbinte la măsuta din bucătărie, să-mi fac ordine în gânduri și să mă uit în liniște la câteva poze din telefon. Suria m-a urmat bucurată, mieunând ușor și dându-mi de înțeles că îi era foame și că acest lucru nu mai putea fi amânat. I-am răsturnat în castronul ei câteva bucăți de cârnaț din plicul preferat. În tot acest timp ea se freca ușor cu blănița ei moale de picioarele mele în semn de bucurie și nerăbdare.

În timp ce savuram cafeaua am deschis telefonul care încă mai avea, culmea, 5% din baterie după ce mai primisem alte apeluri de la Onur. Oare ei nu înțeleseseră că aveam nevoie de o pauză? Că trebuia să mă lase pentru un timp în pace? Că oricum mai devreme sau mai târziu voi da

un semn de viață? Am trecut totuși peste încercarea de a le deschide mesajele, cu greu, dar am reușit...

Folderul cu poze era plin numai cu amintiri frumoase, l-am deschis în grabă, pentru că deja linia bateriei era roșie și în scurt timp telefonul mi se închidea. Am derulat la prima poză cu mine și Onur. Eram lipiți într-un sărut pasional în camera noastră de hotel. Privind atent la noi mi-am dat seama cât de îndrăgostită eram încă de pe atunci de el... Totul îmi părea perfect: ochii lui verzi, genele lungi, buzele groase și moi, barba și mustața neagră și scurtă. Iar trupul lui aproape gol arăta ca a unui zeu venit parcă dintr-o altă lume special pentru mine! Privind fotografia, gândurile mi-au zburat la nopțile noastre fierbinți, în care nu ne mai săturam unul de altul. La pasiunea care ne-a unit și la legătura dintre noi ce părea atât de puternică atunci când eram împreună. Nu îi puteam rezista oricât de mult încercăm să mă opun, el avea o putere asupra mea...

Era exact așa cum mă avertizase încă de la început Cristina, dar de al cărui sfat nu am vrut să ascult. Ea mi-a dat de înțeles că Onur e bun la pat și, odată ce te-ai culcat cu el, cu siguranță nu ai să-i mai poți rezista! Nici nu mai știu de câte ori i-am cedat, deși mi-am propus să nu o fac! Să plec, să fug, să-l uit, sau să îl fac numai al meu, să nu îl mai împart și să nu mă mai împartă cu nimeni! Să fim doar noi doi, uniți pe vecie...

Dar gândul la Selim nu mă lăsa să fac nimic din toate astea... Eram supusă și trupului lui, tot a unui zeu cu chip de bărbat! Gândul la el m-a făcut să caut o poză cu noi doi

și am dat peste una făcută de el în baia din apartamentul meu din Istanbul. Era o poză în oglindă și amândoi eram proaspăt ieșiți de la duș. Îmi aduc aminte că telefonul rămăsese pe chiuveta din baie după ce vorbisem cu mama câteva minute în grabă. Selim se dezbrăcase încet privindu-mă cu ochii lui albaștri și seducători. Era nerăbdător să facem cât mai repede dragoste, dar nu îmi puteam zori mama, așa că am continuat conversația la telefon în timp ce el era deja gol. Privindu-i trupul am simțit cum încep ușor, ușor să mă excit și să îl vreau adânc în mine sub duș.

M-a dezbrăcat în liniște de rochia mea vaporosă și ușoară din bumbac, iar când am rămas goală în fața lui, s-a mirat că nu purtam lenjerie intimă deloc. Acum chiar vroiam să termin cât mai repede de vorbit la telefon și să intru la duș împreună cu el. După ce am făcut o partidă rapidă de amor, am ieșit în grabă uzi și oboșiți de la duș, dar cu gândul că trebuia să ajungem cât mai repede la restaurantul unde ne aștepta Onur. Eram înfășurați în prosoape în fața oglinzii și Selim s-a gândit să facem repede o poză împreună și așa a ieșit fotografia cu noi pe telefon. Îmi era atât de dor de el și de trupul lui ce emana doar virilitate și forță.

Îl analizam cu atenție pe Selim în fotografia de pe telefon și eram fascinată de ochii lui albaștri așa cum e cerul senin vara și mi se păreau atât de profunzi. Privirea lui m-a hipnotizat încă din prima clipă în care l-am întâlnit! Îi priveam cu atenție părul lui șaten și scurt, iar barba și mustața părea a fi la fel ca a lui Onur, doar că îi era mai scurtă și mai deasă. Deși eram atât de departe de ei mi-am

amintit cât de bine seamănă la aspect, dar ca și caractere sunt total opuși...

Onur e un om de un calm ieșit din comun, pe el nu cred să îl fi văzut cu adevărat vreodată nervos. Cu excepția ultimei noastre întâlniri, când atitudinea și mai ales vorbele lui m-au lăsat fără cuvinte. Cred că nici acum la aproape o săptămână de la discuția noastră nu mi-am putut reveni în totalitate. Iar Selim îi e total opus lui: e ca un foc de paie, el se aprinde repede, dar îi trece la fel.

Mi-am dat seama că încă îi iubeam enorm de mult pe amândoi și că niciodată, dar absolut niciodată, nu i-am tratat diferit. Tot universul meu erau ei, iar gândul că am renunțat și am plecat fără să le dau măcar un semn de viață m-a făcut să mă simt prost. Aș fi vrut să îi sun cât mai repede până nu mi se închidea telefonul și să le spun unde sunt. Îi vroiam din nou în viața mea! Săptămâna petrecută de una singură doar cu Suria în căbănuță fusese de fapt un chin, o tortură și nu o vacanță de recreere sau de meditare, așa cum îmi doream. Vroiam să le aud vocea, îmi era dor de ei, dor de noi trei într-un pat mare și comod unde să facem dragoste până când cădem istoviți de oboseală.

Da, asta îmi doream... Amintirea acelor poze mă făcuse să intru în sevraj. Tânjeam după dragoste ca după un drog și doar ei erau leacul meu la toată durerea pe care o simțeam în fiecare părticică a trupului. Țasta era singurul antidot pentru alinarea mea! Am deschis telefonul și bateria mai avea doar 3%, semn că în curând nu voi mai putea face absolut nimic. În agenda mea numărul lui Onur era primul, așa că m-am decis să îl sun. Îi vroiam pe amândoi cu mine

în căbănuță, puteam să o mai închiriez pentru încă o săptămână, timp pe care l-am fi petrecut împreună. Dar amintirea ultimelor discuții dintre noi trei m-a făcut să ezit și să mă gândesc de două ori înainte de a o face...

Totuși eram în contratimp și de foarte puține ori în viața mea luasem decizii așa pe muchie de cuțit. Am decis că, orice ar fi și orice s-ar întâmpla, voi reuși să-i aud vocea măcar unuia dintre ei...

Telefonul nu mi se descărcase, dar atunci când vroiam să-l sun pe Onur tocmai mă apela Cristina și, cum nu puteam să o resping, i-am răspuns. Părea îngrijorată și voia să știe în ce colț de lume m-am ascuns. Eram sigură că asta îmi va spune, ea mă cunoștea mai bine decât mine și nu se înșela niciodată în privința mea. Știa mereu ce simt și chiar și atunci când încercam să îi ascund adevărul ea reușea mereu să mă facă să îl spun fără ocolișuri...

Prietenia noastră de atâția ani a evoluat atât de frumos și niciodată nu ne-am certat, eram cu adevărat două bune prietene. Îi știam toate secretele încă din copilărie și mai ales cele din adolescență. Știam cu cine s-a culcat sau nu s-a culcat, pe cine iubește sau unde își va petrece următoarea vacanță. Pur și simplu între noi nu existau secrete, nu exista invidie sau ură, ea era sora mea mai mare de ale cărei sfaturi ascultam mereu. Știu sigur că tot ce m-a învățat a fost întotdeauna în folosul meu, iar eu pentru ea eram sora mai mică pe care trebuia să o asculte și să o consoleze atunci când avea vreo problemă...

Chiar aveam nevoie de sfatul ei la ceea ce urma să fac și la deciziile pe care trebuia să le iau. Așa că i-am dat repede detalii unde sunt, spunându-i că voi mai sta doar o zi în căbănuță. Nu am apucat să termin ce aveam de spus că telefonul s-a închis, așa că am rămas să o aștept. Nu mai aveam oricum nimic de făcut, iar sosirea ei avea să mă termine. Îmi dorisem liniște și doar de ea aveam parte în acele momente.

Nu eram sigură dacă o să-mi ajungă timpul să stăm și să povestim, ca mai apoi să-mi fac bagajul și să ne pregătim de plecare. Mă gândeam să-mi mai prelungesc puțin șederea în căbănuță alături de ea cu câteva zile. Asta ne va prinde bine la amândouă, pentru că sunt convinsă că, la ce viață agitată are, câteva zile de recreere nu îi vor strica! Îmi era dor să mai petrecem ceva timp doar noi două, în liniște și fără să ne deranjeze nimeni. Fără telefoane sau mailuri, știri sau orice altceva... Doar noi două și Suria.

Cristina a ajuns spre seară cam pe la ora șaptesprezece. Era atât de fericită că mă vede întreagă și sănătoasă, încât ne-am îmbrățișat foarte strâns și am rămas așa un timp. Îmi spusese că își făcuse griji pentru mine, că nu știa de ce am plecat așa în grabă fără să mai dau niciun semn de viață. Știa doar din mesaj că plec într-o vacanță, dar unde și mai ales de ce singură habar nu avea.

I-am promis că îi voi povesti totul pe larg, dar mai întâi am invitat-o să se dezbrace și să se facă comodă, apoi i-am arătat căbănuța și după am discutat pe larg la un ceai fierbinte de portocale mai multe amănunte. Suria era foarte bucuroasă de vizita Cristinei și a rămas la ea în brațe cât i-am prezentat căbănuța și mai apoi pe tot parcursul discuției noastre. Când ne-am așezat la măsuta din living afară se innoptase deja. Cerul era senin și se vedeau prin fereastra de vizitare de deasupra măsuței miile de stele ce sclipeau atât de frumos.

Discuția a durat până târziu în noapte și eram atât de dornică să-i povestesc totul cu lux de amănunte, încât nici